

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over het wetsontwerp n°. 234.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet houdende bepalingen met
betrekking tot de binnenscheepvaart. (234)

Het afdelingsonderzoek van dit wetsontwerp heeft aanleiding gegeven tot de volgende opmerkingen en beschouwingen:

Algemeen was men overtuigd, dat dit wetsontwerp spoedig behoort te worden aangenomen omdat wettelijke voorziening met betrekking tot de binnenscheepvaart noodzakelijk is.

Waar gebleken was, dat aan de tegenwoordige regeling een goede rechtsgrond ontbrak, juichte men toe, dat bij deze wet in dat euvel zou worden voorzien. De bestaande regeling achtten sommige leden echter ver van goed. Zij legt de binnenscheepvaart meer dan noodig is aan banden. Daarom verheugden zij zich er over, dat de Minister verklaard heeft den bestaanden toestand niet te willen bestendigen. De binnenscheepvaart is een zoo belangrijke factor in het economisch leven van ons vaderland, dat alles wat haar vrije ontwikkeling in den weg kan staan moet worden weggenomen. Zoo achtten deze leden het in hooge mate ongewenscht, dat aan een bevrachter de vrijheid was benomen een schip naar zijne keuze voor het vervoer van eigen goederen te bestemmen. Dit toch mag thans alleen geschieden met het vaartuig dat daarvoor door de schippersbeurs wordt aangewezen en dit is een maatregel waaraan bovendien het bezwaar is verbonden, dat thans meermalen vaartuigen worden aangewezen, waarvan de afmetingen te groot zijn voor het betreffende vaarwater.

Van een anderen kant werd erop gewezen dat, juist wegens het groote belang waarom het hier gaat, het noodzakelijk is de binnenscheepvaart goed te regelen. Groote bedragen zijn aan de verbetering der binnenlandsche scheepvaartwegen ten koste gelegd; deze mogen niet gedeeltelijk improductief worden gelaten door gemis aan regeling.

De Minister huldigt het stelsel, dat bij vordering der schepen de vergoeding daarvoor in der minne door partijen wordt geregeld of, wanneer niet tot overeenstemming kan worden gekomen, de vergoeding wordt vastgesteld door een commissie van arbitrage te benoemen door den president der arrondisrechtbank. En wanneer de schipper en zijn personeel weigerachtig mochten blijven te varen, is de Minister bevoegd in plaats van hen andere personen aan te stellen en de kosten, die daarvoor moeten worden gemaakt, af te trekken van de vergoeding, die voor het vorderen van het schip zal worden betaald.

Men meende, dat de proef kon worden genomen op deze wijze de zaak te regelen, maar men aarzelde niet, om wanneer mocht blijken, dat door het aanstellen van ongeschoold personeel de scheepvaart belemmerd zou worden en de voedsel- en brandstoffvoorziening in gevaar zouden worden gebracht, en ongelukken niet zouden uitblijven, de Regeering in overweging te geven in dat geval een wetsontwerp in te dienen, waarbij burgerlijke dienstplicht aan de schippers kan worden opgelegd.

Eenige leden bleven van meening, ook na hetgeen de Minister in de Tweede Kamer had medegedeeld, dat het beter geweest ware reeds thans persoonlijk dienstplicht ten aanzien van de schippers in te voeren en door een gebod tot varen deze urgente voorziening meer doeltreffend te regelen. Ook al wordt de burgerlijke dienstplicht in het algemeen niet ingevoerd, zagen zij er geen bezwaar in medewerking te eischen van het personeel met betrekking tot de binnenscheepvaart, aangezien personeel en schip zóó nauw aan elkaar verbonden zijn, dat zonder de bemanning het schip weinig nut heeft en zonder dwangoplegging aan onwillig personeel, deze wet kans loopt het beoogde effect te missen.

De vraag werd gedaan hoe het gesteld is met het vervoer van de turf uit de venen, nl. of de turf die vervoerbaar is ook wordt vervoerd, dan wel of er in de venen nog veel turf op transportmiddelen wacht.

Ten aanzien van art. 1 maakten eenige leden de opmerking dat de Minister bevoegd wordt verklaard voorschriften te geven waarbij kan worden afgeweken van wettelijke voorschriften.

De strekking van de voorschriften in art. 1 van het wetsontwerp bedoeld, is om eene regeling in het leven te roepen betrekkelijk de bevoegdheid tot het aangaan van overeenkomsten ten aanzien van het gebruik of de bevrachting van vaartuigen geschikt voor de binnenvaart. Een onderwerp dat thans bij de wet is geregeld ingevolge art. 749 en volg. van het Wetboek van Koophandel. Ingevolge bedoelde voorschriften zullen dus regelingen in het leven worden geroepen, waardoor de rechten en verplichtingen van de eigenaren van vaartuigen voor de binnenvaart of schippers ten aanzien van gebruik en bevrachting worden gewaarborgd en geregeld. Die waarborging en regeling van rechten en verplichtingen van bijzondere personen is, zooals ook uit de even aangehaalde artikelen van het Wetboek van Koophandel reeds blijkt, een onderwerp, dat alleen geregeld kan worden bij de wet of bij een in opdracht van den wetgever door de Kroon uitgevaardigde algemeenen maatregel van bestuur; alsdan treedt de Koning zelf als wetgever op. Maar niet alleen volgt uit het onderwerp, dat geregeld zal worden, reeds dat de daarvoor uit te vaardigen voorschriften van wetgevend aard zullen zijn, ook blijkt dit uit de bepalingen voorgesteld in art. 6, sub 1 en 2, van het wetsontwerp. Door die bepalingen zal de naleving van de voorschriften kunnen worden afgedwongen; daarin ligt hunne wettelijke sanctie. Uit die sanctie nu volgt onweerlegbaar, dat wij hier met voorschriften met bindende kracht en niet met administratieve voorschriften te doen hebben. Zoodanige voorschriften van wetgevend aard kunnen volgens ons staatsrecht niet door een Minister, ook niet na bekomen opdracht van den wetgever, worden uitgevaardigd, daar een Minister geene wetgevende bevoegdheid heeft volgens onze Grondwet.

Hier komt nog bij, dat in art. 1 bovendien de mogelijkheid wordt opengesteld van afwijking van wettelijke voorschriften. Blijkens de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer (bladz. 3 op art. 1) wordt met die wettelijke voorschriften bedoeld het Wetboek van Koophandel. Het gevolg zal dus zijn, dat wettelijke bepalingen bij Ministerieele voorschriften gewijzigd zullen worden. Dit nu zal in strijd zijn met art. 5 van de Algemeene bepalingen van Wetgeving van het Koninkrijk, dat voorschrijft, dat eene wet *alleen* door eene latere wet voor het geheel of gedeeltelijk hare kracht kan verliezen.

Op grond van deze beschouwingen waren deze leden van oordeel, dat in art. 1 van het ontwerp een delegatie van wetgevende bevoegdheid plaats vindt, die niet alleen geen steun vindt in ons staatsrecht, maar ook tot strijd met onze Algemeene bepalingen van Wetgeving zal leiden.

De Commissie van Rapporteurs vertrouwt, dat de Minister bereid zal zijn bij de openbare behandeling van dit wetsontwerp de gemaakte opmerkingen te beantwoorden.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 4den December 1918.

DE GLJSELAAR.
BINNERTS.
KRAUS.
VERHELJEN.
DOJES.